

M I E J S C A

J A N I N A

H O B G A R S K A

K A R K O N O S Z E

Fotografie powstały w latach 2002–2005

M I E J S C E

Do miejsc się trafia, przybywa, traci się je i wspomina. Ale też, jak twierdzi Nina Hobgarska, to miejsca wybierają nas sobie i takie właśnie miejsca są dla Niej najważniejsze. Tym razem miejscem, w którym powstały jej fotografie są Karkonosze. Lecz próżno szukać na czarno-białych fotografiach autorki znajomych widoków utrwalanych przez lata przez niezliczone rzesze fotografujących. Prezentowane tu prace to wciąż ponawiane próby zapisu wspomnień, doznań i emocji. Choć utrwalone i nieruchome, są jednocześnie rejestracją odczuć bezustannie umykających z pola naszego widzenia. Na fotografiach Niny Miejsce i Czas spotykają się w swej najpełniejszej postaci. Cień góry we mgle, linia horyzontu, tafla wody, bywa że portret nieba, przywołują nas do miejsc, gdzie dominuje poczucie przemijania i tęsknoty za czymś, czego zapewne nie będzie nam dane doświadczyć. Fotografia bywa podróżą w głąb – na drugą stronę? – w obszary skojarzeń, wspomnień i emocji zasypywanych latami monotonią codzienności. To nie czas przychodzi – to my czasem bywamy w czasie – zdają się nam mówić fotografie Niny. Te z wcześniejszych cykli i te powstałe w Karkonoszach. W miejscach, w których pozornie trwa niezmienna obecność górskiego pejzażu. Czym jest czas, światło i przestrzeń. Tym wszystkim, czym może być trwanie. Czymś, co nigdy naprawdę się nie zaczyna i nigdy się też nie kończy. Spójrzmy więc, cóż to za światło wabi nas za krawędź niepowtarzalnej formacji Gór Olbrzymich – Karkonoszy.

JACEK JAŚKO

Fotografie Janiny Hobgarskiej nie przedstawiają wyglądu Karkonoszy „sensu stricto”. Są jakby ich metaforą. Elementy budujące ten pejzaż – masywne, twarde skały, chropowate drzewa, woda i niebo – zostają przez autorkę zamienione, za pomocą niewielkich czarno – białych kwadratów na pejzaż, który jakby zaprzeczał swej pierwotnej konstrukcji. Staje się za ręką autorki przekształcony w delikatne, wręcz kruche obrazy sprawiające wrażenie iż ten ciężki kawałek Ziemi zdaje się unosić w przestrzeni. Tonalność tych obrazów sprawia zaś wrażenie „świecenia” za pomocą ulotnej szarości nieba czy wilgotnych skał. Nie wiadomo do końca czy fotografia jest czy też bywa sztuką, lecz przyglądając się fotografiom Janiny Hobgarskiej o tak dalece interpretacyjnym charakterze mamy z pewnością do czynienia z wydarzeniem związanym z procesem twórczym, który może dostarczyć nie tyle wiedzy o przedmiocie fotografii jakim są Karkonosze, ale o niej samej, ukrytej być może za parawanem własnej twórczości.

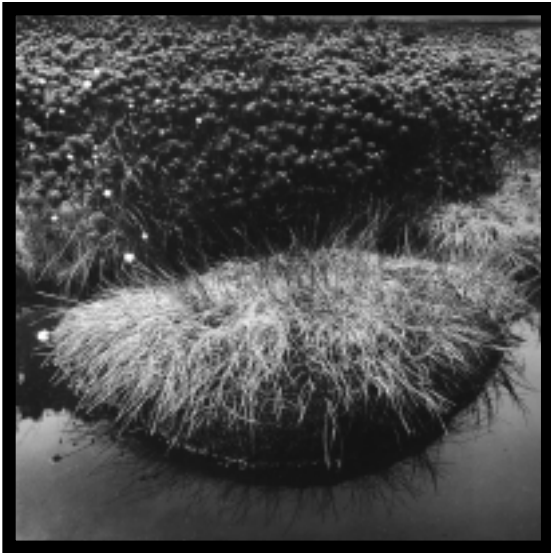
WOJCIECH ZAWADZKI

M Í S T O

Na místa narážíme, přicházíme, místa ztrácíme a vzpomínáme na ně. Avšak také, jak tvrdí Nina Hobgarska, místa si nás vybírají sama, a právě taková místa jsou pro Ni nejdůležitější. Tentokrát jsou místem vzniku jejích fotografií Krkonoše. Marrně bychom však hledali na černobílých autorčiných snímcích známé pohledy, zvětňované po celou řadu let nesčítnými zástupy fotografů. Zde prezentované práce jsou neustále obnovovaným pokusem o záznam vzpomínek, pocitů a emocí. Přestože zachycené a nepohyblivé, jsou zároveň i registrací pocitů, které neustále unikají z našeho zorného pole. Na fotografiích Niny se Místo a Čas setkávají ve své neúplnější podobě. Stín hory v mlze, linie horizontu, hladina vody, či dokonce portrét oblohy nás přivolávají k místům, kde převládá pocit pomíjivosti a stesku po něčem, co nám nebude dáno zažít. Fotografie bývá cestou do hloubky – na druhou stranu? – do oblasti asociací, vzpomínek a emocí, zasypávaných roky jednotvárnosti všedního života. Zdá se, že fotografie Niny nám říkají: Není to čas, kdo přichází – jsme to my, kdo občas pobývá v čase. Fotografie z dřívějších cyklů i fotografie vzniklé v Krkonoších. V místech, kde zdánlivě přetrvává neměnná přítomnost horské krajiny. Čím je čas, světlo a prostor. Tím vším, čím může být trvání. Něčím, co nikdy doopravdy nezačíná a také nikdy nekončí. Podívejme se proto, jaké světlo nás láká za okraj neopakovatelného masivu Obřích hor – Krkonoš.

JACEK JAŠKO

Fotografie Janiny Hobgarské nejsou „sensu stricto” zobrazením Krkonoš. Jsou jakoby jejich metaforou. Prvky tvořící tuto krajinu – těžké, pevné skály, drsné stromy, vodu a oblohu, autorka zaměňuje pomocí malých, černobílých čtverců v krajinu, která jakoby odporovala své původní konstrukci. Autorčina ruka ji přetvořila do jemných, či dokonce křehkých obrazů, které vyvolávají dojem, jakoby se tento těžký kus Země vznášel v prostoru. Naproti tomu tonalita těchto obrazů vzbuzuje pomocí prchavé šedi oblohy nebo vlhkosti skal dojem „vyzařování světla”. Nevíme přesně, zda fotografie je nebo bývá uměním, avšak prohlížímeli si fotografie Janiny Hobgarské, které mají silně interpretační charakter, máme zcela určitě co dělat s událostí související s tvůrčím procesem, který může poskytnout ani ne tak poznatky o předmětu fotografií, kterým jsou Krkonoše, jako spíše o ní samotné, skrývající se možná za zástěnou vlastní tvorby.

WOJCIECH ZAWADZKI

J A N I N A H O B G A R S K A

mieszka i pracuje w Jeleniej Górze. Jest dyrektorką galerii sztuki i artystką fotografii.

Ukończyła studia na Uniwersytecie Wrocławskim i Wyższe Studium Fotografii w Warszawie. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Fotografików. Swoje prace pokazywała na indywidualnych wystawach pt. „Fotografie“, „Strefa ciszy“, „Prywatne rzeczywistości“, „Wnętrza“, „Miejsca“, „Miejsca nie są nieruchome“. Jej prace pokazywane były w Polsce /Łódź, Kraków, Warszawa, Zielona Góra, Katowice, Wrocław, Włocławek, Poznań, Jelenia Góra/, Niemczech/ Aachen, Görlitz, Berlin, Altenburg, Greiz, Monschau, Hünfeld/, Finlandii /Valkeakoski/, Czechach/Kolin, Praga/, Danii/ Kopenhaga, Aarhus/, Jugosławii/Sarajewo, Ljubljana/. W fotografii interesują ją miejsca ciszy i przestrzeń kontemplacyjna, którą znajduje lub sama tworzy.

bydli i pracuje v Jelení Hoře. Je ředitelkou umělecké galerie a uměleckou fotografkou.

Vystudovala Vratislavskou univerzitu a Vyšší fotografické studium ve Varšavě. Je členkou Svazu polských umělců fotografů. Svě práce prezentovala na individuálních výstavách s názvem „Fotografie“, „Zóna ticha“, „Sokromé skutečnosti“, „Interiéry“, „Místa“, „Místa nejsou nehybná“. Její práce byly vystavovány v Polsku /Lodž, Krakov, Varšava, Zielona Góra, Katowice, Vratislav, Włocławek, Poznań, Jelení Hora/, v Německu /Čáchy, Zhořelec, Berlín, Altenburg, Greiz, Monschau, Hunfeld/, ve Finsku /Valkeakoski/, v Česku /Kolín, Praha/, v Dánsku/ Kodaň, Aarhus/, Jugoslávii /Sarajevo, Lublaň/. Ve fotografii ji zajímají místa tichá a kontemplační prostor, které nalézá nebo sama vytváří.

2006

JABLONEC NAD NISOU

Wystawa zrealizowana w ramach współpracy
Powiatu Jeleniogórskiego z Miastem Jablonec nad Nisou

Výstava byla uspořádána v rámci spolupráce
okresu Jeleni Hora s městem Jablonec nad Nisou

Tłumaczenie z języka polskiego na język czeski: Katarzyna Filgasova

MUZEUM SPORTU I TURYSTYKI W KARPACZU

INSTYTUCJA KULTURY SAMORZĄDU WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

58-540 KARPACZ, ul. M. Kopernika 2, tel. (075) 76 19 652

e-mail: muzeum.turystyki@www.karpacz.pl

czynne codziennie (z wyjątkiem poniedziałków)

w godzinach 9.00 - 17.00

w środy 9.00 - 13.00

ISBN 83-86246-89-9